

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 304/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti EBONA, s. r. o., Kuzmányho 18, Žilina, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Faturom, Centrum 18/23, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 347/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti EBONA, s. r. o., odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2015 doručená sťažnosť spoločnosti EBONA, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 347/2007.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla: „Sťažovateľ týmto podáva sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu upraveného v čl. 46 a nasl., konkrétne v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ku ktorému došlo nesprávnym postupom Okresného súdu Žilina, Hviezdoslavova 28, 010 59 Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24Er 1079/2004, spočívajúcim v porušení ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ ako oprávnený podal dňa 26. 10. 2004 návrh na vymoženie sumy 7 680 000 Sk na základe exekučného titulu, Uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 2C 1313/1999-158 zo dňa 1. 10. 2003.

Pre obštrukcie zo strany povinného, spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá zaťažila cez kataster nehnuteľnosti svoju nehnuteľnosť musel sťažovateľ riešiť túto záležitosť cez Okresný súd Ružomberok (r. 2006), ktorý rozhodol, že výkon záložného práva je voči sťažovateľovi neúčinný. Po neschválenom príklepe udelenom na dražbe konanej 31. 12. 2007 sa realizovala druhá dražba nehnuteľnosti, ktorú Okresný súd Žilina schválil dňa 16. 1. 2009.

Na základe schváleného príklepu bol exekútorom 14. 10. 2009 doručený návrh na rozdelenie výťažku z dražby, ktorý však nebol pre námietky schválený. Okresný súd Žilina svojim uznesením zo dňa 30. 8. 2010 č. 24Er 1079/2014-17 rozhodol, že pohľadávka oprávneného a úroky z omeškania z tejto pohľadávky sú v treťom poradí na prvom mieste.

Predmetné uznesenie bolo napadnuté odvolaním a Krajský súd v Žiline vo svojom uznesení zo dňa 30. 8. 2011 č. 8CoE/90/2011-174 (právoplatné a vykonateľné 30. 11. 2011) potvrdil v celom rozsahu nároky oprávneného (zmenil len poradie na druhom mieste tretieho poradia medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]). To, že ide o právoplatné uznesenie potvrdil aj Najvyšší súd SR svojim uznesením č. 4CDo92/2012 zo dňa 25. 4. 2013, ktorým zastavil odvolacie konanie začaté s podnetu spoločnosti [REDAKOVANÉ] z dôvodu nedostatku funkčnej príslušnosti. Tým vlastne potvrdil existenciu prekážky rozsúdenej veci (prekážka res iudicata).

V nadväznosti na uvedené zaslal exekútor Okresnému súdu Žilina 1. 3. 2012 svoj návrh na rozdelenie výťažku z exekúcie, kde exekútor z titulu spomínaného právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline navrhol rozdelenie výťažku v zmysle schváleného poradia.

Okresný súd Žilina však namiesto schválenia rozvrhu výťažku v nároku sťažovateľa, ktorý je nesporný, začal vydávať zmätočné uznesenia. Najskôr to bolo uznesenie č. k. 24Er1079/2004-595 zo dňa 2. 10. 2013, čo je až rok a pol potom, čo exekútor zaslal exekučnému súdu návrh na rozdelenie výťažku z exekúcie. Vecne nesprávne uznesenie bolo naviac opravované ďalšími dvoma uzneseniami, posledným zo dňa 20. 2. 2014. Voči všetkým týmto uzneseniam sme podali v zákonnej lehote odvolanie dňa 22. 4. 2014, o ktorom zatiaľ nebolo rozhodnuté. Dňa 13. 4. 2015 sme sa žiadosťou domáhali informácie o stave konania, nakoľko do tohto dňa nebol v uvedenej veci zaslaný súdny spis na príslušný odvolací súd, hoci od zaslania odvolania už uplynula značná doba, cca 6 mesiacov. Napokon ďalším uznesením Okresného súdu Žilina 24Er 1079/2004/821 zo dňa 21. 4. 2015 bol povolený odklad exekúcie bez toho, aby mal tento odklad oporu v zákone.

Máme za to, že uvedeným postupom porušil Okresný súd Žilina právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, nakoľko celé exekučné konanie trvá už viac ako 10 rokov, pričom od schválenia príklepu 16. 1. 2009 uplynulo už viac ako 6 rokov, teda k zbytočným prietahom dochádza v dôsledku činnosti okresného súdu, a to najmä vďaka zmätočným uzneseniam, ktoré začal súd vydávať od roku 2013 po tom, čo exekútor podal dňa 1. 3. 2012 návrh na rozdelenie výťažku z exekúcie na základe právoplatného uznesenia okresného súdu potvrdeného aj Krajským súdom v Žiline. Súdne prietahy tak trvajú viac ako 3 roky.“

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

1. Základné právo spoločnosti EBONA, s.r.o., Kuzmányho 18, 010 59 Žilina, IČO: 36 306 665 na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10Cb/347/2007 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina sa prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.

3. Spoločnosti EBONA, s.r.o., Kuzmányho 18, 010 59 Žilina, IČO: 36 306 665 priznáva finančné zadosťučinenie v sume vo výške 1.500,00 Eur (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný spoločnosti EBONA, s.r.o. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Spoločnosti EBONA, s.r.o. priznáva náhradu trov konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 355,73 Eur, a to za dva úkony právnej služby - prevzatie veci a príprava a spísanie sťažnosti na Ústavný súd, 2 x á 139,83 Eur + 2 x 8,39 Eur paušálna náhrada + 20 % DPH, ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Róberta Faturu na účet vedený v [REDACTED] č. ú. [REDACTED] do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom...

Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti.

Ústavný súd dôsledne preskúmal celý obsah sťažnosti a konštatuje, že medzi petitom sťažnosti, ktorý je od ostatných jej častí oddelený, a medzi odôvodnením sťažnosti je nesúlad, resp. zásadný rozpor, ktorý neumožňuje ústavnému súdu, aby o nej konal a rozhodol.

Pomerne rozsiahla argumentácia uvedená v sťažnosti poukazuje na to, že podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Er 1079/2004 (exekučné konanie), no v petite sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie ňou označeného základného práva postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 347/2007 (konanie v obchodnoprávnej veci), pričom sťažnosť neobsahuje žiadne odôvodnenie, resp. argumentáciu, ktorá by sa týkala konania označeného v petite sťažnosti.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd na inom mieste tohto uznesenia už poukázal na to, že nie je povinný nedostatky sťažnosti odstraňovať z úradnej povinnosti, a taktiež poukázal na to, že na takýto postup slúži inštitút právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 162/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 213/2010).

Hodnotiac všetky okolnosti danej veci ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky sťažnosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016